

Всичко бѣше скрито и очакваше зимата. А тя вече настѣпваше и ледениятъ ѝ дѣхъ изпѣди слѣнцето, прости се съ него за цѣли 70 дни и дългата сѣверна нощъ, дълга петстотинъ часа, налегна цѣлата тундра.*)

Тази година ловътъ на риба бѣше слабъ и хората ги очакваше голѣмъ гладъ.

Трѣбваше да се спестява; почнаха да се хранятъ по-малко, а и храната на кучетата намалиха. А Дамка скоро щѣше да ражда малки кученца. Какво ще стане съ нея, какво да я правимъ? — всѣкой се питаше. Трѣбваше ли да се увеличаватъ кучетата, когато и тѣзи що имаме едва можехме да прѣхранимъ. Тѣзи въпроси обсъждахме всички, нѣ никой не се рѣшаваше да убие Дамкинитѣ кученца. И най-сетнѣ рѣшихме така:

Да оставимъ Дамка да роди на двора и да я лишимъ отъ храна. Тя ще влѣзе вжтрѣ да се нахрани, ще остави вѣнъ кученцата, а тѣ при такъвъ лютъ мразъ, оставени безъ покривката на топлото си майчино тѣло, ще измръзнатъ. По такъвъ начинъ ще мине безъ проливане на кръвъ, и новороденитѣ кученца, които иначе ще умратъ отъ гладъ, ще убие самата природа.

Въ деня, когато Дамка щѣше да се окучи, Елизаръ Аврамовъ я извика навѣнъ, завѣде я до единъ хамбаръ, постла ѝ малко сѣно и каза на Дамка да легне. Кучето, види се, осѣщаше нѣщо лошо и се упрѣ, нѣ, слѣдъ като ѝ повториха заповѣдта, тя очудено погледна своя добъръ другаръ и неохотно се покори. Елизаръ Аврамовъ се прибра въ колибата си.

Прѣзъ тази нощъ Дамка роди на двора 6 кученца.

Изминаха се три дни. Дамка прѣзъ всичкото врѣме не се повдигна, лежеше надъ кученцата, сгрѣваше малкиятъ голички тѣлца на своитѣ дѣчица съ топлото си тѣло. Тя види се разбираше, че щомъ стане да отиде за храна, или поне за мигъ да ѝ остави на жестокия мразъ, и тѣ на часа ще се вкоченятъ. Гладна и слаба,

*) Тундра е широко и равно голо сѣверно поле.